

FOC NOU

PERIÓDIC NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
«Joventut Nacionalista»

Sortirà dugues vegades cada mes
i sempre que sigui convenient

SUSCRIPCIÓ
Un trimestre. 1 pesseta

Els Jocs Florals

Amb tota solemnitat, el dia 3 del present, segon dia de la Festa Major es celebraren els Jocs Florals, organitzats per la nostra Joventut Nacionalista.

En el tren de les 3'20 de la tarda per la via de França, arribaren els membres del Jurat Senyors Santamaría, Monné, Manent i Coma, junt amb el President de la «Joventut», Sr. Comas i Masuet, qui anà a rebre'ls a Barcelona.

A l'estació hi acudiren a donar la benvinguda als honorables hostes, una Comissió de la nostra Entitat, junt amb el digne President de la Cambra Agrícola, Sr. Rovira de Villar, dirigint-se una vegada fetes les presentacions de consuetut a l'estatge social, on hi acudiren els restants membres del Jurat, mossen Angel Garriga i els senyors Maspons i Camarasa i Glandell i els convidats a la Festa.

Entre les Autoritats hi vegerem al Comandant militar de la plassa don Doménech Chicote, el senyor Fages en delegació de la Diputació Provincial l'Il·lustre Sr. Degà del Vallés Reverent Doctor Clotet, el Jutge municipal, don Josep Soler i els representants de les societats Cambra Agrícola, Centre Catòlic, Societat Choral «Amigos de la Unió», Orfeó Granollerí, l'Alhambra i Unió Lliberal, a més d'un estol de poetes i escriptors premiats i un gran nombre de socis.

A l'hora previament fixada, jaquiren la Joventut i en el vestívol s'afegiren a la comitiva, el Batlle accidental Sr. Marimón i els Concellers senyors Serra i Dachs i Puigrodon, fent via en vers al Casino en qual saló-teatre, galanament cedit, tenia lloc la festa.

La formosa Sala del Cassino, estava endegada de una apropiada faisó i l'escenari amb plantes i catifa i damasos de vellut vermell fent *pendant* amb el tron de la Regina i Cort d'amor una sumptuosa silleria del mateix to i amb les presidencies de les Autoritats, i la del Jurat i Comissió organitzadora. La rica bandera de la nostra

Entitat presidia la decoració, oferint un magnífic efecte, tant per la riquesa del conjunt, com pel bon gust en la distribució, lo que valguè efusives felicitacions al Sr. Torrents, Secretari de la Joventut, sota qui estigué confiada la direcció artística del local.

Ja des de molt avans de l'hora anunciada, la sala estava plena de gom a gom, en la qual be podem dir, hi estava representada tota la nostra població. També hi vegegrem un bon nombre de famílies de socis comarcans de la nostra Associació.

Pocs públics ofereixen un conjunt armònic més notable que el congregat aquell dia en el saló del Cassino: aquí la rica i pomposa propietària lluint les jòies de les grans solemnitats, allà la modesta menestrala amb els seus vestits llampans i vaporosos de festa major i més avall el sacerdot, l'home de negocis i el de carrera i el obrer i tots, tots, amorosament acoblats a l'escalf del més bell dels ideals, el de glorificar la parla nadina: se celebrava la Festa de les lletres catalanes, Festa denominada també, d'amor i cortesia.

Comptades vegades havíem vist en la nostra població sempre tant fonament dividida per una malestruga política de odís una festa més escaienta i més lloada per tothom—apart dels quatre repatanis de sempre, esperits mesquins i esquitfits que sempre es mouen per la sencilla raó del pataleig, però també havem de dir, que cap més organització política que la nostra ha portat a felicitat aquestes solemnitats.

* * *

Uns forts picaments de mans que esdevenen ovació, anuncia l'entrada de la comitiva en la sala. Colocats tots: Autoritats, Jurat, Comissió organitzadora i invitats, al seu lloc corresponent el Batlle de la vila en mig de la major espectacularitat, obra l'acte amb les paraules sacramentals.

Seguidament el President-Mantenedor senyor Santamaría i Monné, donà lectura d'un erudit i

suculent discurs que ve a ésser un càntic a les belleses, encisos i riqueses del Vallés i de Catalunya, tot èll abrandat d'una gran esperança en uns destins pròspers i gloriosos de la nostra ben amada terra; en tons tant enlairats, que fa difícil seguir-lo en una sencilla ressenya, ja que tot seguit s'endinsa per les mes pures i sublimes regions patriòtiques i hieraries. Per altra banda, estem estudiant la manera d'imprimir un llibre dels treballs llegits i premiats en la Festa, i com es natural, no hi mençarà l'oració del Sr. Santamaría i aleshores podran assaborir-la a pleret els nostres llegidors.

Fou molt aplaudit.

Acte seguit, el Secretari Mantenedor, En Francisco Glanadell, llegí la memoria reglamentaria, donant compte del veredict, examinant les composicions rebudes i fent una sana i acabada crítica de les premiades.

En la seva lectura, va mostrar un ple coneixement de les obres presentades al Concurs i l'escrupulositat i rigorisme en les deliberacions del jurat. Es un treball acabat i perfecte que fuig de tots els formulismes massa posats en pràctica de les adulacions sistemàtiques. Com havem dit avans, es una rigurosa i sana crítica i per lo tant ha estat molt discutida i francament aplaudida per persones selectes i imparcials. Com tot lo seu té un regust literari molt escaient.

Un xàfec d'aplaudiments coronà els fruits del seu treball.

Oberta la plica de la poesia «Cançó de Maig» premiada amb la Flor Natural, resultà d'ésser l'autor, mossèn Antón Navarro. El poeta premiat nomenà Regina de la Festa a la hermosa senyoreta María Marcó.

La bella sobirana, del bras del President del Jurat per encàrrec exprés del guanyador, passà a ocupar el seu tron al sò de la marxa del Rei en Joan II acompanyada de les nenes Rossifa Gasset i Consolació Saldaña i d'una Cort d'amor integrada per les gentilíssimes senyoretas Loreto Maspons, Mercè Clapés, Manela Serra, Lluïsa Serra, Elena Montañá i Marguerida Comas, acompanyades també del braç d'individus de la Comissió Organitzadora i per socis de la Joventut.

El pas del seguici fou presenciât per la concurrència a peu dret i en mig d'una forta ovació.

El Sr. Santamaría, proclamà Regina de la Festa a la senyoreta María Marcó.

Llegí la poesia premiada son propi autor, siguent la composició molt celebrada pel públic.

Els accessits els aconseguiren don Josep Torrens i Planas, don Joan Minguer i don Pere Benavent per les poesies «Entrada de Primavera», «Costa brava» i «Del ritme de l'esperit» respectivament.

ra», «Costa brava» i «Del ritme de l'esperit» respectivament.

L'Englantina, la guanyà mossèn Josep Cardona Agut amb la poesia «La Masía», qui la llegí, siguent fortament aplaudit.

Es concedí un accessit a la poesia «Quadret de Montseny» de don Ramón Roca Sans de Valls.

La Viola l'obtingue don Domènec Juncadella Ballbé amb l'«Oració a Jesús Crucificat».

El propi autor llegí així mateix l'inspiradíssima composició siguent ovacionat.

Els accessits els obtingueren don Hermenegil Carrera Miró i don Josep Vidiella Pomar, per les poesies «Al peu del Sacrari» i «Veneremur Cernuí».

Obtingueren els altres premis extraordinaris:

El de l'Ajuntament de la Vila, don Joan Gomis Llanúbias per la prosa «En pro del proletariât»; el de don Joan Vallés i Pujals, mossèn J. Clapes i Corbera per el treball «Un granollerí ilustre»; el de don Bonaventura M.ª Plaja, mossèn Josep Bellera per la poesia «A nostra Dona de Montserrat»; el de don Joan Lligé i Pagés, donya Clementina Arderiu de Riba i don Salvador Perarnau per les poesies «Els ulls» i «Lloances al vent»; el de don Fèlix Fages i Vilà, don Jaume Martí Marull i don Josep Carné per les poesies «Festes d'amor i etzar» i «Tres sonets»; el de don Ramón d'Abadal i Viñals, don Josep M.ª de Segarra, per la poesia «Amaranta»; el de don Santiago Andreu Barber, don Josep M.ª López Picó per la poesia «Cant a l'humilitat». Se concedeixen dos accessits en aquest premi a les poesies «Desvetllament» i «Elogi a l'humilitat» que resulten ser de don Enric Margarit i de mossèn J. Viver, respectivament.

Premi de don Francisco Torras i Villà, es distribueix en la següent forma: la meitat a don Jaume Serra i Dachs per la novela «Els Corbs» i l'altre meitat restant per parts iguals a don Esteve Serradell i a don Jacint Laporta per les narracions «La consciència» i «L'any mil del Pau de l'Hort Nou».

El del Batlle de Barcelona l'obté don Albert Sans i Fargas, per el treball en prosa «L'autonomia a l'Escola pública»; el de la Cambra Agrícola, don Joan Gomis i Llambias per la novel·leta «El gos de presa»; es concedeix un accessit a don V. Caldés Arús per la prosa «El pecat sublim»; el del Cassino de Cranollers, a don Pere Buhigas i Tarragó i don Enric Cassases Camió pels treballs que tracten de la manera de fomentar la cultura en les Societats Recreatives; el del Centre Gatòlic, a don Josep Clavell, pel seu estudi sobres les Associacions catòliques de nens; el de l'Unió Liberal a don Frederic Culí i Verdager pel treball «Els tres grans ideals»; el de

l'Alhambra a mossèn Josep Cardona Agut per la prosa «L'art Diví»; el de l'Orfeó Granollerí, don Pere Vegué, per son treball sobres la tasca dels nostres orfeons, i un accésit a mossèn Francesc Gay i Coll sobres el mateix assumpte; el del reverent Dr. Don Josep Brassó, mossèn Llorenç Riba per la poesia «Brunequilda i Gelenwintha»; el de don Josep Barangé i Bachs, don Carles Soldevila per la narració «Mossèn Lluís» i el del Dr. don Albert Compte i Camp, don Joan Riba i Ferré per la prosa «L'agricultura font de riquesa»; el de la casa Ferràn Palau, S. en C. don Joan Arús i don Francesc Ribera per les poesies «Una boira només» i «Emocions de Joventut»; el de don Lluís Serra i Guardia, don Agustí Granada i don Joan Gomis Llambias per sos treballs tractant de la sindicació agrícola; el de l'empresa Estebanell i Pahissa, S. en C. don Joan Tusquets i Ferrats, per la poesia «La vida quieta»; el del reverent Dr. D. Josep M.ª Biada i Viada, don Joan Arús i don Fidel S. Riu Dalmau per les poesies «Alegoria del vianant perdut en la nit»; i «Nocturn Urbà» i el de la Societat Choral «Amigos de la Unión», don Pere Salom Morera per el «Poder del cant».

Tenim viu desig de publicar tots aqueixos treballs en un volúm, i malgrat això portí aparellades grans dificultats, hi posarem per la nostra banda tot l'entusiasme, car hauria d' ésser per la Vila un document de veritable valor històric.

El Mantenedor del Jurat i volgut soci de la nostra Joventut, don Josep Coma i Clapés pronuncià el discurs de remerciament. Començà fent ressaltar l'importància que tenen les festes com la que s'estava celebrant i felicita als iniciadors i organitzadors per haver restablert tant bella costum en la nostra vila, car així es mostrava que la nostra joventut es preocupa d'alguna cosa més que de dançar i fent-ho així a més de esplaïar-se l'esperit es preparen també els homes de demà alguns escullits per a regir els destins del poble i aleshores també des de son escó es quan es preocuparàn d'altres coses més belles que no les sempiternes clavagueres.

En tons enlairadíssims dedica salutacions a la Regina, Cort d'amor i d'una manera elegantíssima a les Autoritats, Entitat organitzadora, Jurat qualificador, fent vots perque en anys successius no s'interrompin aquestes festes.

Sigué molt aplaudit,

El Sr. Marimón donà per acabat l'acte.

La Regina, del braç del President de la Entitat i Comissió organitzadora, Sr. Comas i Masuet, junt amb el demés acompanyament i entre aplaudiments, descendiren del lloc presidencial, pujant acte seguit en autos que ja'ls esguardaven, la

Regina, les dugues nenes acompanyants i mossèn Antón Navarro, i en altre la Cort d'amor amb el nostre President dirigint-se a casa del Sr. Berangué ont foren obsequiats amb un esquisit lunch.

J. C.

PREMIS ORDINARIS

CANÇO DE MAIG

«Lis a o del Amour
é lou vent de la Fé l'emporton».
(Mistral)

Aimadors qu'al fons del pit
hi portéu un Maig florit,
paréu el seny i la orella
i escoltéu la meravella...!

Ha sonat una cançó
per milions de veus cantada
i una nova resplandó
per la terra s'ha escampada:
tota vida i tota flò
n'ha restat il·luminada,
car l'Amor qui l'ha dictada
dùia llum de creació.

L'han cantada'l bosc i'l vent
amb remors de profecia,
i les aigües del torrent
i'ls ocells que'l cel congria,
i tot cor i tota ment
la glosaven nit i dia
la germinal sinfonia
de llevant fins a ponent.

Enllà dels forments en flor
cantava al pà de la vida,
ungint de sagnant fulgor
la vinya rescent florida,
despertant el doll sonor
de l'aigua als braçals dormida
que. dolça i amorosida,
diu al camp èglogues d'or.

En el fons de cada pit
ressonava triomfanta;
si algún cor era entristit
era una tendra complanta;
si l'Amor hi era florit
era una estrofa geganta
del *arpa del Rei*, quan canta
els somnis del infinit.

Baixava de les muntanyes
sobre les ales del vent,
ressonava a les campanyes
com un riu d'ones d'argent,
i brunzia a les entranyes
del abím i'l firmament
i enllà de l'horta opulent,
i al entorn de les cabanyes.

A les llars era esperança,
camps enllà, feconditat,
dins del mar immens, bonança,
damunt dels cims, claretat,
dins la clara llunytanança
remoreig d'eternitat,
i al fons del bosc encantat
de fulles i nius, frisança.

La cantava i rossinyol
per les riberes frondoses
i, bronzint en gentil vol,
les abelles lluminoses
i, biats endins, un estol
de virbadores xamoses,
el pit enflorat de roses
i els ulls amarats de sol.

I la fera en son camí
per la ignota llunyania,
i'l grill vaib que deixondí
la lluna qu'al cel floria,
i el gall sonor qu'al matí
crida la llum del nou dia,
i els pardals de la masia,
i els oronels del molí.

Cada nota s'expandia
per les serres dels camins;
totes les coses ungia
de perfúm de gesamins,
i en els altars de Maria
cantava amb els serafins,
i als remats i als pelegrins,
com un estel, conduïa.

.....

Tot per ella reffloria,
ulls i cors, erms i jardins.
Aimadors qu'al fons del pit
teniu un roser florit,
oïu la cançó geganta
car l'Amor és qui la canta
pels camins del infinit.

ANTÓN NAVARRO, PVRE.

(Flor Natural).

LA MASIA

PINTURA RURAL

Es veu de lluny com casa de pessebre,
amagada entre brucs i pinatells,
o per l'eura enfilada ha pres to negre
o el seu color revela temps molt vells.

Sobre un turó s'aixeca de la plana
verda i frondosa del gentil Vallés,
voltada de conreus amb tanta ufana,
que la terra no's sap del color que és.

Amunt, amunt, fins dalt de la pujada,
que el sol tramonta allí dalt més clar.
Ben aprop som de l'era emmarletada
de garbes d'or, que acaben de segar.

El gos lladrant, estones ha, ens rebia,
avant i enrera, al cap del caminal
i encara no havem dit: Ave Maria?
de bat a bat el mas obra el portal.

O quina noia surt més encisera;
sembla que l'auba rigui en el seu front
i que el color li dongui la cirera
i que l'avia li dicti, quan respon.

Passem un barri per on les gallines
i els galls campen i piquen a desdir,
lluïnt crestes, a tall de barretines,
que amb les roselles poden competir.

Una aufàbrega a un test de la finestra
creix aprop d'altre d'esdigat marduix;
no sé qui els rega, i sembla amb ma molt
si sap que del *marduix l' amor ne fuig*. [destra,

El padris de la porta, on hom s' assenta,
és calent de tant sol com hi ha tocat,
i la pedra es brunyda i relloenta
de les rondalles que s'hi han contat.

Pengen les eines de l'entrada,
com esperant la mà pel sant treball;
la falç i els arpiots prop de l'aixada
la pala-fanga vora del magall.

Endins s'hi veu aquella llar fumosa
amb l'escó que dels àvis vol parlar,
i a un recó de la sala mig polsosa
l'escopeta del temps d'anà a caçar.
Una estampa darrera de la porta
amb els goigs de la Verge del Roser
i aquella creu de palma seca i torta
en un ram d'olivera i de llorer.

són els símbols sagrats de la masia
que de tan vella inspira devoció
i que fa cara d'anar cada dia
a dormir a bell toc d'oració

A la franca acollida que se ens dóna
la joia es veu d'aquella bona gent.
L'home ha tornat del camp, i va la dona
del celler al rebost, tota amatent.

Aviat una taula és ben parada
amb estovalles de blancor de neu.
Es refresca el porró en aigua pouada
i el berenar sobrix de bé de Déu.

Tanmateix la donzella que ens rebia,
de color de cirera tan encès,
és la filla més gran de la masia
i oh! com riu, si li parlen d'un promés.

Defora es sent com crida la mainada
i els xiulets del pastor que va a tancar
i el fort mugir dels bous que la llaurada
ara mateix acaben de deixar.

I és tot brugit a dintre la masia
quan als conreus plana la quietud;
cansats del treballar de tot el dia,
jugant encara, els moços han vingut.

Una oraneta ronda desinvolta
entrant i eixint del níu amb alarí
i més a frec ens passa cada volta,
i apar xisclant que ens digui: bona nit.

No triga a començar-se el sant rosari
i alternem tots amb l'amo el devot rès
boi meditant misteris del calvari
en un bocí de glòria del Vallés.

La lluna cau de plà damunt de l'era
i fa una marinada molt suau
que remoreja dins cada garbera
i esbrina l'abundosa cabellera
de la noia de galtes de cirera
que mira al pou i diu: quin cel més blau:

JOSEP CARDONA, PBRE.

(Englantina d'or i argent)

Oració a Jesús Crucificat

LEMA: Ara que l'aire fa
una olor de roses...

Ara que l'aire fa una olor de roses
i crema, alloure, el llantió petit,
i han emmudit, Senyor, totes les coses
sota els estels innumers de la nit;

Ara que els ciris tremolant llur flama
omplen la nau de radiant claror,
i un fil de lluna pel vitratge clama
la dolça almoina d'una gran fervor;

Ara que amdos vivim dintre el silenci
la joia fonda del reculliment,
i sembla, humil, que el nostre cor s'agenci
dintre la via del penediment,

m'acora el pit un ansia de cerquera
i vull trovar-me ben aprop de Vos,
perque s'encengui el cor amb la preguera
que brolla unànim sota l'ull confós.

Jo m'agenollo tremolós en l'ara
i us veig estàtic dins un xic de llum
que regalima per la vostra cara
curulla de sofrença i de perfum.

I a dintre l'hora de la nit profunda
vull amarà el meu pit en el turment
que espaventable i dolorós circumda
les cinc fontanes del trespasament.

I compatir la tenebror horrenda
que en el Calvari us va amaran el còs...
i viure tota la dolor tremenda
sense gustar la gloria del repós.

Perxò encar veig el furial damnatge
i aquella càrrega que penosament
duien en la cridoria del viatge
sota la flama del calcigament

d'aquelles verges que els sayons vinclaren
sobre la rosa encesa de la carn,

i enfellonits, amb ràbia us colpejaren
seguint Calvari amunt, escridassant,

I essent a dalt amb orba ferotgia
us despullaren dels vestits sagnants,
i amb llur insadollable glotonia
tombàren sobre Vos llurs xorques mans.

I vostra carn divina, esparracada,
van trespasar clavant-vos en la Creu
plena de vostra sang, i alficada
damunt del cim. ¡O inclit Nazareu!

I colltorsant la testa sacrosanta
us atúia l'horrid patiment
dins la temor de l'hora tremolanta,
mig acalant els ulls pel sofriment.

Com us rajava la ferida oberta
per la cruent llançada del malvat,
aquella nit de claretat incerta,
remorosa de clams i malvestat!

Ai, mon Senyor, que jo voldria alloure,
un poc del vent que us amoixa l'esguard,
i rabejà el meu cor de bronze i coure
—dins la claró osci-llant d'un cap-al-tard—

en Vostra sang de divinal ardencia
per assolí el camí de la virtud,
i neteja en el brill de sa fulgencia
mon cor lassat de inica turpitud.

I ben amar la vostra cabellera
en la penumbra d'un instant dorment,
sota de mitja lluna escadussera,
i a l'ombra d'un sublim esblenament.

i besar-vos els peus ungits d'aromes
i trepanats pel ferre sobre el fust,
i vostres mans llanguents com dos colomes,
i el vostre flanc vessant encar pel just,

i pel qui viu en l'orba desventura
tot ennegrit pel sutze del pecat,
i pel qui vaga i clama a la ventura
un espurnall d'amor per caritat.

i pel qui al veure-us s'esgarrifaria
al ben capir, Senyor, el mal que us feu;
¡O nuditat del Crist en l'agonia!
¡O Jesucrist morent sobre la Creu!

Feu-nos humils vidents tota la vida
d'aquesta vostra divinal passió,
per tal d'assaborir en la ferida,
tota la gracia eterna del perdó.

DOMINGO JUNCADELLA. -

(Viola d'or)

ARRAN DELS JOCS FLORALS

Eixorquia

L'eloqüència dels fets ens ha mostrat que, ultra i per damunt del nostre intent patriòtic i de la noble dèria que ens mogué a fer uns Jocs Florals a Granollers, hi ha una gran ingenuïtat per part nostra, una juvenívola inexperiència del nostre poble, i que més ens enrojola de publicar-la que de confessar-la.

Prou n'hi posàrem de mirament i cura en deixar ben barrades les portes a la censura i a la malevolença, prou ens hi esmerçàrem en foragjar tot caient partidista; fins arrecerràrem, en el possible, la nostra significança política per tal d'acoblar en la nostra festa a tothom, interpretant així la veritable essència dels Jocs Florals; fins podem ventar-nos i proclamar que nosaltres havém sigut els qui única i excepcionalment havém fet convergir els diferents sectors de la política i del estament local en una iniciativa dignificadora, noble i altament culta. Ha sigut debades el nostre esforç.

Que aital convergència no tenia molla de sinceritat, ho havém vist perfectament.

La liquidació — diem-ho així — dels brillantíssims Jocs Florals, és un espectacle deplorable; En garlades de cantonada i penyes de cafè, havém tingut avinentesa d'escoltar les més grans estracanades i nicieses arràn de la festa, que podria perdonar-les el llur desconeixement, si en molts cassos no s'hi descobrís una condició espiritual migrada i verinosa.

Els periòdics locals que tenen confiada la missió de orientar a l'opinió i de donar esbranzida a les iniciatives que, com els Jocs Florals, enlairen el nivell moral d'un poble, el diumenge passat aparegueren d'una insòlita manera: *El Demócrata*, en parlava de per riure. Això ja qualifica a aquest periòdic i ho trovém armònic amb la seva història potinera. *La Comarca*, ho fa amb tanta turpitud, que ni sisquera encerta a dissimular el despit de son pseudo-director, per no resultar premiat com a concursant.

També així *La Comarca* continúa de consuetut amb la seva manera d'ésser, indigna de una revista catòlica, que cuida millor o exclussivament de les petiteses personals de sos dos o tres redactors, en detriment dels interessos espirituals de la religió, i amb greu dany per la mateixa. Podriem parlar d'això substanciosa i llargament, però ja n'hi ha prou.

Es satisfactoria la coincidència que mou a declarar son fracàs com a concursants, als poc escrupulosos cronistes que han parlat injustament dels Jocs Florals, i es encara més satisfac-

tori, que l'opinió sensata, que no necessita ésser orientada, per qui li manca vocació i honradesa periodística per fer ho, ja hagi judicat per compte propi, havent fet un acabat elogi de la nostra gentil festa dels Jocs Florals.

La fatalitar plana damunt de Granollers, com si havés caigut una ruixada de sal que'l fa perennalment estèril.

Ciutat, 19 de Setembre de 1919.

Catalunya vibra

No hi fa pas una gran cosa que'ls episodis de la política tinguin ajornat el moment deslliurador de Catalunya. Aquest fet, com tots els fets verament essencials, no pot pas produir-se capriciosament, cal que una lenta gestació el mení vers la realitat i li garantitzi aquella plena efectivitat dels esdeveniments fatalment ineludibles i que talment son emanacions de la Omnipotència Ordenadora de les coses.

El nacionalisme català, es un fet real malgrat no sigui un fet jurídicament consumat, des del moment que ha assolit la general i fervent consagració de la voluntat del poble.

L'homenatge a En Rafael de Casanovas, que l'onze de Setembre ha tingut lloc a Barcelona, es pel nacionalisme català un episodi de més efectivitat i de més valor que la redacció de un Estatut de regisme, car es la més puritana manifestació del sentiment i de la voluntat nacional que hom pugui desitjar.

Al voltant de l'estatua del gran patrici representatiu de les nostres aspiracions nacionals, tota Catalunya hi vibra amb magnífic apoteosi. Aquella triada joventut, ardida i mascla que acut a la commemoració de la gesta de 1714, us encomana son entusiasme i us abranda amb el foc de son patriòtic esclat. Un cal'fret inefable, revela a tot català que trevesà l'antic Portal Nou ço que vol dir Catalunya i ço que vol dir ésser català, millor que totes les definicions especulatives, per assenyades i genials que aquestes siguin.

F. GLANADELL.

Barcelona, 12 de Setembre de 1919

VOLANDERES

Intermezo barceloní

Autor ve de comiadar-se de la vida plàcida. Quan les transicions en la modalitat peculiar i quotidiana del viure han sovinteïjat, no frapen a l'esperit. Per això mateix, autor, en reintegrar-se de bell nou a la vida de ciutat, s'hi ha assimilat amb prodigiosa promptitud, i prou feines ha tingut avinentesa de trovar l'impresió que tot cambi sobtat estimula.

Çà com llà, hi havém trovat la eterna Barcelona inquieta, cordial i riallera de sempre.

La nòia dels diaris del Plà de la Boqueria, en llucar-nos, ens ha ofert «La Veu» de demà, recordant-nos un estirabot que soliem gaster-li, com si no s'havessin estroncat mai la nostra vida ciutadana.

L'ambient del Restaurant cosmopolita i camaleònic de la Rambla de Santa Mònica: amenitzat de filarmònics estentoris i de venedors ambulants, s'ens ha fet familiar de bell antuvi.

No ens han atabalat mica ni molla aquells músics de nit, que a força de vestir-se de vermell devenen infernals.

Solsament havém percebut l'etern renovar-se de totes les coses i la llargària de la nostra absència, en les noves tonades dels pianos de manubri.

NYAPAS

NOTICIARI

Treiem de «La Veu de Catalunya» del darrer dijous:

«En l'últim consistori, els regidors d'Olot, senyors Mir, Roure i Vaireda, interpel·laren a l'alcalde sobre la marxa de la guarnició. L'alcalde senyor Bernades, va dir que no els podia contestar perquè no en sabia res ni oficial ni oficiosament, ni havia rebut cap visita de comiat.

»Sols puc dir —manifestà—que una matinada va sortir d'Olot el Batalló de Caçadors d'Estella i que encare no ha tornat. Jo no sé res més que el que saben vostés i tota la població»

Si el batlle d'Olot fos tan diligent i zelós i entreficat com ho es qualque redactor de *La Comarca*, s'hauria assabentat, dels *constantés y sórdidos trabajos* del Sr. Montaña de Granollers i no l'hi hauria vingut tant de nou la marxa de la guarnició.

* *

El dia 6 del mes que cursa, es verificà l'enllaç de Na Maria Lluïsa Anglés Vilella, am un comandant de infanteria que havia sigut destacat en aquesta Vila.

La cerimonia del casament, fou en extrem solemnia i ostentosa.

* * *

«La Comarca», o millor dit, el *desolat* articulista de «La Comarca» en la edició del passat diumenge, insisteix en exhibir la seva *carabassa*. En el número anterior li devia quedar quelcom al pap, i a força de defensar-se de uns atacs que ben mirat se'ls dirigeix ell mateix, aconseguix posar-se més en evidència.

Erra el *brillantíssim* escriptor-poeta, si créu que podem sentir per ell altra cosa que una fonda llàstima; no ens han molestat tant com créu els seus comentaris dels JOCS FLORALS, puix la general befa que l'opinió n'ha fet, ens excusaria inclús cap explicació, si no fós per tal de recomanar-li aixís a ell com al periòdic que amb tan *bon encert* dirigeix, que no incorrin en noves exegallades.

Altrament, tenim interès en afirmar arràn de les gratuïtes manifestacions de «La Comarca», que mai ha existit, si no és en la prodigiosa fantasia del cronista, aliança de cap mena amb aquell periòdic ni amb cap altre.

Tampoc és cert que la memòria del Secretari, deixès in-aprofitable a certa composició premiada. Entre altres defectes, l'articulista de «La Comarca», denota posseir males entenederes, car nosaltres escoltàrem el contrari. I a son degut temps, quan siguin publicats els parlaments de la Festa, ja podrà comprovar-se plenament.

I, sobres el que diu el repetit articulista, que'l dictàmen del Jurat no posa ni lleva mèrit a les composicions no premiades, és una veritat com un temple i que solsament pot demostrar la persuasio seva, de que ell hauria fallat amb més acert.

Es clar, hauria premiades les seves pròpies obres, i llavors, des de «La Comarca» ens hauria ponderat la *incorruptibilidad del Jurado*.

* * *

En sa residència d'estiu de La Garriga, s'hi trova bon xic malalíit, el nostre amic, el Diputat provincial D. Fèlix Fages Vilà.

Desitjém que sigui prompte gorit.

FERRAN PALAU, S. EN C.

BANQUERS

Cupons : Valors : Ordres de Borsa
i tota classe d'operacions bancàries

Carrer Josep A. Clavé, 34

GRANOLLERS

Lluís Serra Guardia

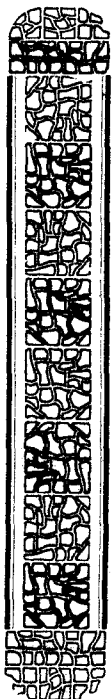
BANQUER

ARRENDAMENT D'AIGÜES

RICOMA, 79 i 81

GRANOLLERS

SABÓ

BARANGÉ

Granollers - Girona - Sans

